Той, хто крадьки зазирає у вікно,
хто високий і сивоокий двадцятої осені
двадцятого віку,
той уздрить, яка дівка чемна до роботи, а яка ні.
А ти ховаєшся, бо засинаєш біля куделі,
зронивши веретено…
Назирці іду за тобою,
бо прядеться моя нитка із твоєї куделі,
яку носиш за поясом.

Сива нитка із перемішаної чорної з білою вовни.
Ідеш і прядеш, а я
перешепотів услід віршами
всі твої ліси і груні,
твою толоку і твою афинниковату,
твою маржину і твої сіна.
Та не вишептати тебе
із клубків нитки сивої – сивих гір твоєї молодості,
та навіть із пожовклої фотокартки сорок шостого,
де нарешті не ховаєшся,
бо вже всі знають, до кого ти чемна.